

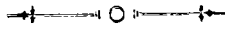
1907
Febr.

SOLSTRÅLEN

Pris
5 öre

SÄGOSTUNDSBARNENS TIDNING

TROLLBÄLTET.



I Billeberg bodde fordom en trollsäkt, som var nästan lika aktad och ansedd, som Rommeleklintsfolket. De voro också släktingar på långt håll och brukade då och då hälsa på varandra. De satte sig då på molnen och foro på det sättet från det ena berget till det andra; man kunde då höra hur de ropade och skreko till varandra och de gamla hava att berätta om många kosteliga samtal de hört trollen hålla med varandra från ryggen av molnhästarna. Nu var det så att ursprungligen hade dvärgarna ägt hela berget men så en dag hade det nya folket kommit ridande på vårmolnen och tagit det i besittning. Ingen visste varifrån de kommit, men dvärgarna hade fått draga sig tillbaka och nöjde sig nu med en anspåklös grotta på södra sidan. Där kunde man ibland få se dem under vackra dagar då de brukade klättra ut på klipporna och gassa sig i solskenet. Av dvärgarna hade trollen lärt sig smi-

deskonsten och hade under årens lopp blivit mycket duktiga. Och jag skall nu berätta huru de drogo nytta därav.

Ett av trollen hade förälskat sig i en piga som tjänade på en gård ute på slätten. Hade han bara kunnat få henne upp på bergknallen hade det varit en lät sak för honom att bergta henne, men se det kunde han inte och därför fick han finna på andra råd. Han gick till dvärgarna och deras älderman, en gammal tusenårig gubbe, lovade att hjälpa honom med att smida ett bälte, som hade förmågan att draga allt varomkring det spändes upp på berget.

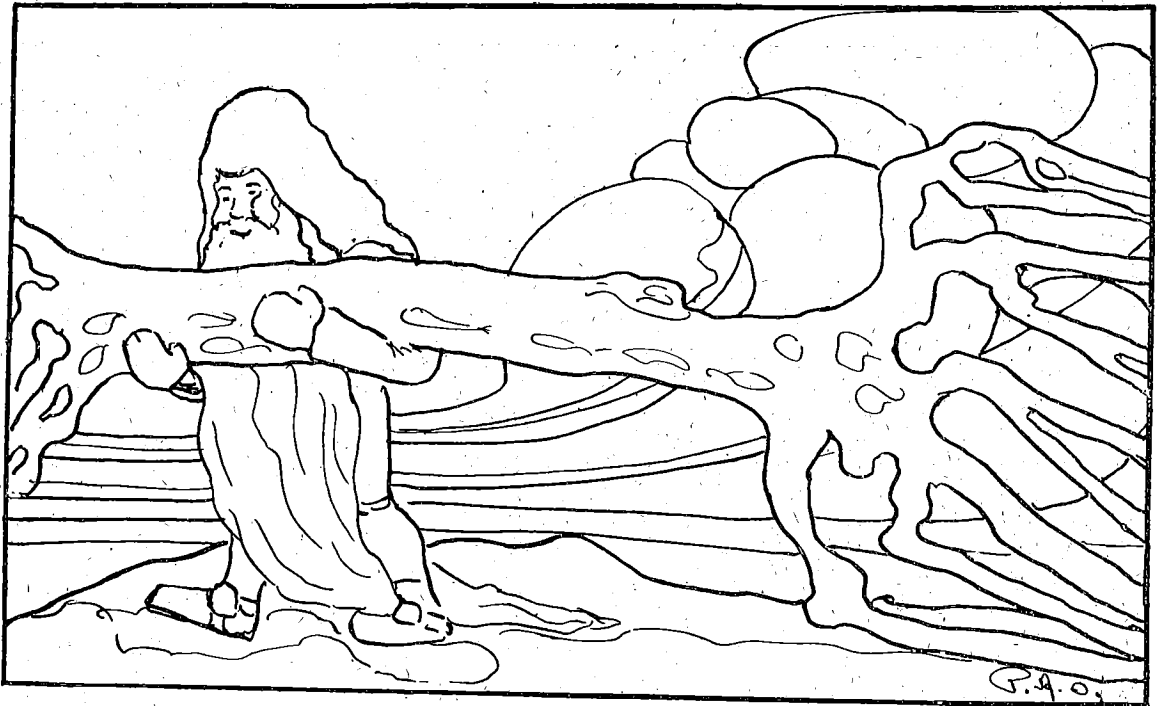
Man grep sig genast an med smidet. Det var på hösten och hela vintern arbetade de flitigt, fram i april var det färdigt och skimrade i alla färger då trollet stod och vände på det vid ingången till grottan. Så en vårnatt klockan tolv flög trollet ned till gården, där pigan tjänade

och gömde den kosteliga klenoden i trädgården, på ett ställe som han visste hon skulle gräva på nästa dag.

Då han kom hem var han mycket otålig och väntade på sin brud. Då det blev dag kom också flickan ut och började gräva och fann alldeles riktigt bältet. Hon blev mycket glad och begav sig genast in till sin matmoder för att visa det. Gumman var emellertid gammal och förständig och misstänkte att det var trollyg, varför hon tog bältet och gick ut i trädgården, varest hon

spände det omkring ett stort träd. Knappt hade hon gjort detta förrän trädet rycktes upp med roten och flög i virvlande fart till Billeberg, varest det stackars trollet stod och väntade på sin brud. Han fick nu i stället ett päronträd, vilket den gamle dvärgen, som var en praktisk man, tog och planterade på toppen och fick sköna päron av varje år. Kanske hade den listige lille gubben omtalat sveket för gumman och gett henne rådet att försätta bältet.

P. A. O.



Litet om solen och stjärnorna.

II.

Tron, att jorden låg i mitten, och att solen och alla stjärnorna rörde sig kring den höll nu i sig ända till för en fyra: å femhundra år sen. Visserligen fanns det nog klokt folk, som redan långt förut hade tvivlat på att det i verkligheten förhöll sig så, men det vågade de inte öppet tala om. Ty när människorna alltifrån barndomen fått inplantad en tro, som deras förfäder långt tillbaka i tiden hyst, bliva de mycket förbittrade, om någon vågar säga, att den är falsk. Nu fanns det för en fyra hundra år sen en lärd man, som hette Kopernikus. Han insåg, att solen och stjärnorna alls inte rörde sig kring jorden, och att det såg ut så, berodde på att jorden själv snur-

rade runt. Ha ni nån gång rest med tåget, så ha ni säkert märkt, att det ser ut, som om ni själva stodo stilla, under det att alla omgivande föremål, som t. ex. telegrafstolparna, synas röra sig, fast i motsatt riktning med den, som tåget har. Så är det nu också med stjärnorna och jorden. Då jorden med oss människor på snurrar från väster till öster, tycka vi, att det är solen och stjärnorna, som röra sig kring oss, fast från öster till väster. Kopernikus visade också, att det var jorden, som kretsade kring solen och inte tvärtom. Kring solen kretsade också planeterna, Månen var den enda kropp, som rörde sig kring jorden. Solen med alla de kroppar, som kretsar kring den utgöra *solsystemet*. På oändligt avstånd från detta var slutligen fixstjärnehimlen belägen. Kopernikus vågade dock ej öppet förkunna sin lära. Den man, som först gjorde detta, var Galilei. Det var dock endast med knapp nöd han undgick att dömas till döden för sin djärvhet. Trots

motståndet trängde dock de nya tankarna så småningom igenom, och nu så får var enda liten pojke eller flicka lära i skolan det, som då ansågs vara ett stort brott att tro på. Ty nu veta vi, att Kopernikus hade rätt. Kring solen kretsar planeterna och jorden, som därför också är en planet. Det finns, om vi också räknar med jorden, 8 större planeter. De äro: Merkurius, Venus, Jorden, Mars, Jupiter, Saturnus, Uranus, Neptunus, och de ligga i denna ordning från solen räknat, så att Merkurius är närmast och Neptunus längst bort från solen. Kring flera av dessa planeter kretsar en eller flera månar. Så har jorden ju en. Den, som har de flesta, är Saturnus, som har inte mindre än 9 stycken. Liksom alla planeterna med deras månar äro kroppar, som sväva fritt omkring i rymden, och inte alls, som man fordom trodde, äro fästade på några slags kupor, så finns det inte heller någon fixstjärnehimmel, på vilken fixstjärnorna äro fästade, utan även de sväva fritt i rymden. Kring solen röra sig utom planeterna även de kroppar, som kallas *kometer*. Dessa hava en mycket konstig rörelse kring solen. Under det att planeterna röra sig kring solen så, att de nästan alltid är lika långt ifrån den, så äro kometerna, då de äro solen närmast, närmare än någon av planeterna, och då de äro längst borta, ofta längre bort än till och med Neptunus. Kometerna se för rätten inte ut som andra himlakroppar. De bestå av en lysande kropp, som har efter sig en lång lysande strimma, vilken kallas kometsvans. — Nu ska jag tala om, hur stora några av kropparna i solsystemet äro. Då börja vi med jorden. Den är ett väldigt klot. Runt omkring är den 4,000 mil, och om ni vill resa runt omkring den med ett tåg med vanlig hastighet, skall ni behöva använda mer än 3 veckor, om ni också reste natt och dag oavbrutet. Då är månen mycket mindre. Om vi låta en hasselnöt föreställa jorden, så är månen inte större än en ärtä. Av planeterna är Merkurius minst. Den är inte mycket större än månen. Störst är Jupiter, jätteplanetet. Om vi låta en ärtä föreställa jorden, är Jupiter så stor som ett medelstort äpple. Men mot solen är även Jupiter liten. Solen är lika många gånger större än Jupiter, som denna är större än jorden, så då kan ni förstå, hur förfärligt stor solen är. Men då solen är så stor; hur kommer det sig då, att den inte ser ut att vara stort större än månen? Det beror på att den är så ofantligt mycket längre borta ifrån oss, än månen är; därför ska ni inte tro, att månen är nära oss. Om ni kunde lägga en järnväg till månen och åka med det tåg, som behövde 3 veckor att gå runt jorden, så skulle vi få hålla på att åka i 8 månader, innan vi kommo fram. Och ändå är avståndet till månen rakt ingenting mot avståndet till solen. För att komma

till den med ett tåg, skulle vi få hålla på i mer än 250 år, d. v. s. vi skulle aldrig komma dit, för så länge lever ingen människa. Den planet, som låg längst från solen, var ju Neptunus. Den ligger också 30 gånger längre bort från solen än jorden gör. Månen och alla planeterna äro likadana mörka kroppar som jorden, och att de lysa beror på, att de återkasta det ljus, de få från solen. Om vi befunno oss på någon av de andra planeterna, skulle vi därifrån se jorden som en liten lysande stjärna. Men med solen är det annat. Hela det väldiga solklotet är en enda glödande massa, där järn och många andra ämnen, som på jorden äro fasta, finnas i form av gas. På solen finns hela sjöar, inte av vatten, utan av guld och silver. Här på jorden tycker vi, att en 30—40 grader varmt är en farlig värme, men på solens yta är det minst tusen gånger så hett.

Nu ska jag tala om något underbart. Det är, att alla de otaliga fixstjärnorna äro likadana glödande solar, men de ligga så oerhört långt bort, att de bara synas som lysande punkter, fast många av dem äro mycket större än vår sol. Hur långt det är till dem, kan ni förstå, då vi, även om vi kunde fara så fort, att vi kommo fram till solen på några minuter, likväl skulle få hålla på i många år, innan vi kommo fram till dem. Då förstår ni hur oerhört många gånger längre det är till dem än till solen, fast det var så förfärligt långt till den. Alla dessa solar äro inte vita som vår sol, utan det finns solar av alla möjliga färger: gula, röda, blåa o. s. v. Men det finns inte bara enkla solar, utan även dubbla eller flerdubbla solar, som kretsar kring varandra. Kring alla dessa solar kretsar det nu aldeles säkert mörka himlakroppar, planeter, liksom kring vår sol, så var enda liten stjärna är ett helt »*solsystem*» för sig. Tänk, om vi bodde på en jord i ett solsystem, där det var en blå eller en röd sol, eller om vi hade två solar, en gul och en blå! Det vore allt vackert. Och nu kan det mycket väl hända, att det finns levande varelser på jordar, som ha så vackert färgade solar. Men eftersom vi nu börjat tala om, att det möjligen finnes levande varelser annorstädes än på jorden, tror jag vi vända tillbaka till vårt solsystem och tänka efter, om där finns några klot utom jorden där det möjligen kan finnas människor eller andra förnuftiga varelser. På solen kan det inte finnas några. Där är alldeles för varmt. Ej heller på månen, ty där finns varken luft eller vatten. Men av planeterna är det isynnerhet två, Venus och Mars som kunna vara bebodda. Venus är ungefär så stor som jorden och ligger närmare solen. På den finns både luft och vatten och ej heller är där för hett, så det kan mycket väl hända, att det finns levande varelser på den, även om det inte precis är människor. Om Venus veta vi för övrigt mycket li-

tet, ty den är nästan ständigt dold av moln. Den andra planeten, Mars, är däremot nästan aldrig täckt av moln så vi ha noga kunnat iakttaga dess utseende. Man har på den funnit riktiga hav och fastland liksom på jorden och sett förändringar på dess yta, som se ut, som om de gjorts av förnuftiga varelser. Så vi ha allt skäl att anta, att det finns sådana på Mars. Mars sy-

nes för oss här på jorden som en svagt blekröd stjärna, som ni ska be någon visa er. Säkert ska ni se på den med stort intresse, om ni tänker på att det kanske i samma stund står små marsbarn på den och titta på en stjärna, som just är vår jord, och undra liksom ni: »Tänk om det finns människor på den lilla stjärnan».

F. W.



Maten som aldrig ville räcka.

Folksaga berättad av T—n. Illustrerad av Pär Axel Olsson.



Den här historien har hänt en gång förr i världen — för så rysligt länge se'n att det rakt inte nyttar till att räkna efter, när det var.

Det fanns emellertid på den tiden ett slott, som var rikt och förnämt på alla vis — men där varken husbonde eller tjänare kunde få äta sig mätta. Det var rent som det varit förgjort. Kan ni tänka er! Borden kunde stå alldeles fullastade med mat, och man kunde sätta sig ned vid dem och tänka: »nu skall jag då riktigt smaka på läckerheterna», men innan man hade hunnit börja ens, voro de försvunna allihop. Det var alltid så, och det var ingen som visste, hur det hängde ihop. Slottets herre skickade efter alla gamla visa män, som funnos i landet och frågade dem, men de kunde inte ge honom något råd. De skakade bara på sina vita huvuden och mumlade något om trolltyg. Ja, det kunde ju vem som helst begripa, att det var trolltyg — för så'n

var det ju så rysligt gott om på den tiden — men det var inte nog att veta bara det. Och slottets folk fick gå där hungriga som förut.

Då hände sig en kväll, just som matklockan på slottet ringde, att Anders, trädgårdspojken, hade klättrat upp på det stora berget, som reste sig ovanför slottet, för att titta på ett örnbö. Han hade inte väl kommit upp där, förrän han fick höra något mycket besynnerligt. Det var precis som om tusen röster viskade omkring honom, — men han kunde till en början inte urskilja några ord, det lät mest som suset i en rågvång, där nere på slätten. Men till sist ljöd det allt högre och högre, och nu hörde han alldeles bestämt, att en hel hop munnar ropade: »Var är hattarna!» »Var är hattarna!» Och innan han visste ordet om, såg han en liten rund, toppig hatt rulla bortåt berget. Han sprang efter den och satte den på sig, och då skall ni tro, han

fick se något lustigt. I samma ögonblick som hatten kom på hans huvud, varnade han en otalig mängd rysligt små små människoliknande varelser med förfärligt stora magar springa omkring sig. Och de hade allihopa likadana hattar som han själv och käppar i händerna. I ett huj såg han dem sätta sig grensle över käpparna och — psurr — så hastigt som svalor flögo de bort mot slottet till.

Anders undrade, vad de skulle där, och skyndade sig att klättra ned från berget. När han kom hem hade folket som vanligt, närmat klockan gick, gått och satt sig vid borden, som stodo fulla med mat, i den förhoppningen att nu kanske de skulle få lov att äta sig mätta. Men vad var det Anders såg runt om uppe bland faten, på tallrikarna? Jo, inga andra än de små lustiga varelserna han sett uppe på berget. Och som de

åto! Maten riktigt försvann för dem. Deras munnar voro ständigt i rörelse och deras stora magar blevo ständigt ännu större och stinnare. Ja, nu visste han, hur det kom sig att folket på slottet inte fick äta sig mätta. Och han gick bort till husbonden och talte om, hur det var, och sa, att om han inte ville tro honom, kunde han få låna hatten, så skulle han få se. Och husbond' fick hatten och såg detsamma som Anders.

Han förstod nu, att alla de små trollen lockades dit av hans egen matklocka — och han beslöt att hädanefter aldrig mer låta den ljuda, när det var matdags. Och det lät han den inte heller göra — och slottets folk behövde efter den dagen aldrig mer gå hungriga från bordet.

Ja, det var den sagan.



Fällan.

Jag läste härom dagen den här historien och kom då att tänka på, att »Solstrålens» små läsare säkert skulle tycka om den. Och därför berättar jag den nu.

Det var en gång en mösspappa och mössmamma, vilka hade många barn. De hade sitt bo långt nere i marken i ett stort hus. En dag kom mamma till sina barn gråtande och jämrande sig alldeles förfärligt. »Pappa är död, pappa är död!» ropade hon och barnen skockade sig omkring och gräto även de det ena värre än det andra. »De stygga människorna ha dödat honom. Han tyckte så mycket om stekt fläsk och det visste de förfärliga människorna, ty de lockade honom på allt sätt och han kunde tyvärr icke motstå frestelsen. Oj, oj, oj! De listiga odjuren däruppe ha gjort en maskin, som de fånga oss i, om vi äro dumma nog att komma för när. Och så ha de till sitt förfogande en stor, svart katt, vilken om han en gång får fatt oss, äter upp oss. I han nog sett honom och bören väl akta er för honom.

Men den där fällan är ändå värre, och för att I skolen kunna riktigt noga känna igen den, så skola vi i natt klockan 12, då människorna sova, gå upp i källaren och titta på fällan.

Då 12-slaget förklingat, väckte modern sina barn och under ett försiktigt tassande ledde hon dem en lång väg upp i källaren. Det var alldeles beckmörkt, så att man icke kunde se en hand framför sig. Uppkomna på ort och ställe märkte de ett sken. Det var månen, som tittade in genom en liten glugg. »Tyst, tyst!» varnade mamman sina ungar, och dessa smögo sig fram om möjligt ännu försiktigare än förut. »Se här är den maskin, vari människan fångar oss! Sen nu riktigt noga på den. Där sitter en fläskbit och en bit ost, som smaka så gott, så gott. Det var de, som lockade pappa i fördärvet. Han kunde icke motstå den ljuva lukten, så fort den stack honom i näsan.» Och så gingo de runt om tingensten och bekikade den noga. »Se här är ett runt, svart hål! Den, som vill hamna i fällan, han går in genom det där hålet. Akten er sålunda för att gå dit in, ty där lurar döden på er!»

De återvände därpå till sitt varma bo och lägo snart och snarkade, glömmande hela världen. Dock

icke alla. Kalle hette en av mössmammans gossar och han hade redan förut gjort sig känd som en olydig och stygg gosse, som icke frågade efter andras och äldres förmaningar, utan ville göra på sitt sätt. Han sov icke. När han märkte, att de andra slumrat till, steg han sakta och försiktigt upp och smög sig åstad samma väg som de nyss hade gått och kom snart till källaren med fällan. »Inte frågar jag efter vad mamma säger; hon är så rädd av sig. Visserligen råkade pappa i olycka, men han bar sig naturligtvis dumt åt. Jag däremot skall nog var försiktig och icke råka ut för slik olycka.» Så talade han till sig själv i sin unga förnumstighet och smög sig så nära fällan han kunde samt luktade på fläsket, som satt där som lockbete. »Ah, så gott det luktar! Pappa hade alldeles rätt, det luktar verkligen utomordentligt väl och det smakar säkerligen lika bra. Om jag skulle försöka att få bara en liten bit. Jag skall vara så försiktig, att det omöjliga kan hända mig något ont. Pappa var mycket tyngre än jag och därför kunde han icke komma undan, men jag är ju så lätt och vig, att jag icke skall bli fast på något.»

På detta sätt gick Kalle, den olydige Kalle, omkring fällan, och intalade sig mod. Slutligen stack han huvudet in i det runda hålet, som modern hade visat sina barn, och han kom då ihåg hennes varningsord. »Strunt i vad gamla gummar prata, jag går min egen väg.» Han hade emellertid icke hunnit mer än navsa ett litet grand i fläskstycket, förrän en stark smäll hördes och där låg Kalle krossad; blodet stänkte åt alla håll.

På morgonen, när mössmamma väknade, kallade hon på sina barn och saknade därvid Kalle. »Det har bestämt hänt honom någon olycka, ty han har naturligtvis inte lytt sin gamla mors råd, utan velat visa sig som en karl. Jag får gå och se.» Och mössmamma begav sig åstad att undersöka hur det förhöll sig. Och mycket riktigt fann hon i fällan i källaren Kalles blodiga lik. Hon återvände nu till sina barn, omtalade under tårar Kalles öde och varnade dem ännu en gång för människorna och deras arga list och fiendskap »mot oss, som intet ont gjort».

Kära, lilla läsare!

Av den här historien kan du lära ganska mycket, om du inte bara läser den som en vanlig saga, utan tänker efter vad den i själva verket betyder. Då skall du förstå, att den där mössfamiljen lika gott kunde vara en familj av människor, och fällan, som dödade mösspappan och Kalle, kunde mycket väl tänkas som en bild för alla de frestelser som finnas i livet och för vilka så många både gamla och unga människor falla offer.

Nu skall du icke taga det, som menade jag med detta, att du aldrig skulle våga sträva efter något, som är gott och som du tycker om. Du skall tvärtom alltid sträva efter att skaffa dig och dina vänner vad som är gott och härligt. Och i synnerhet när du blir stor kommer du säkert att gå in i en förening, vars medlemmar just sträva efter det goda och härliga. Men det skall jag tala med dig om en annan gång — kan du inte vänta till dess kan du fråga far eller mor vad jag menar och de skola säkert tala om det för dig.

Nu tänkte jag tala om en fälla som förstör och dödar många människor. Du vet säkert att det finns något som kallas rusdrycker; brännvin, öl och andra saker, som säljas i stora butiker.

Dessa rusdrycker bilda egentligen en fälla. Ty den, som vant sig vid att dricka av dem, tycker ofta att det är gott och så dricker han ständigt och jämt. Men nu är det så, att mycket som smakar gott också är skadligt. Och det är just fallet med rusdryckerna. De äro t. o. m. giftiga. När du blir större och kan läsa riktigt allvarliga saker, så skall du få se böcker, där det står talat om, att många, många människor sitta i fångelse, därför att de först brukat rusdrycker och sedan begått dåliga handlingar. Och du skall också läsa om, att många ha tyckt rusdrycker vara så gott att de druckit sig ihjäl. Ser du, detta är en fälla, som du bör akta dig för. Ty om du, när du blir stor, låter locka dig att använda rusdrycker, så går det kanske för dig så, som jag talat om att det har gått för så många.

Arnold.



Kettil Runske och Jätten.

Folksaga berättad av *Fredrik Borelius.*

I forntiden bodde i Östergötland en mäktig skicklig trollkarl, som hette Kettil Runske. Tillnamnet Runske hade han fått, därför att Oden hade givit honom några runkavlar, som voro så inrättade, att den, som hade dem, kunde se tre år framåt i tiden och tre alnar under jorden samt höra gräset växa. Den som tog i dem utan att förut ha läst en viss trollruna fastnade vid dem och kunde aldrig komma loss.

Men den här historien handlar om Kettil innan han fått sina runkavlar och blivit berömd trollkarl.

När han var liten gick han en dag och vallade byns getter. Hur de gingo där i skogen och mumsade i sig löv och gräs och det unga på grantopparna, så kommo de till slut upp på ett berg. Det där berget hette Kämpehög, och där inne bodde en fruktansvärt stor och lättretad jätte. Han vart arg, när han hörde getterna bräka på taket och kom ut med ett dån, som om åskan dånat i berget. Han talte om för pojken, att om han understod sig att komma upp på berget en enda gång till med sina bråkande skyddslingar, så skulle han vrida om halsen på både honom och getterna.

Kettil visslade vanvördigt och drev getterna därifrån. Men nästa dag förde han dit dem igen. Jätten kom ut grön av ilska och sade, att nu hade allt pojken sett sin sista stund.



Men Kettil tog det med ro, och lät jätten förstå, att det inte gick an att de slogos nu, då de inte voro onda på varandra. Först måste de skälla på varandra en stund för att bli ovänner.

Jätten fann detta vara ett förståndigt tal, ty jättarna äro ju inte vidare klyftiga. På Kettils inrådan gick han och ställde sig på en annan kulle, medan pojken stod kvar på Kämpehög.

Jätten skulle bannas först.

Det lät som åskan hade gått uppe i bergen. Tallarna böjde sig som halmstrå i blåsten från hans lungor, getterna kesade i väg som de haft bromsar vid svansarna.

När Jätten hade skällt en stund började han bliva andfådd.

»Är du inte ond än?» skrek han åt Kettil. »Neej!» sa pojken, »men ä' I trött nu far, så ska' jag bannas en stund.»

Och så lade han en pil på bågen och sköt jätten i magen.

»Aj», sade jätten, »va' va' de'?»

»De va' en banna», svarte pojken.

»Men varför har den hullingar!» frågte jätten igen.

— För den ska' bita dess djupare.

— Men varför har den fjädrar?

— För den ska' flyga dess säkrare.

Men då vart jätten rädd på allvar. Inte tor-des han slåss med en som var så styv till att bannas.

»Jag tror inte jag kan bli ond i dag», sade jätten och gick in i berget och smällde dörren till. Och sen den dagen har ingen sett till Kämpehögs jätte.



Indiska sagor.

II.

Om haren som tog död på lejonet.

I en skog bodde en gång ett lejon, som hette Basuraka. Det gick var dag ut på jakt och dödade en massa djur både hjortar och harar och bufflar, men äta orkade det inte mer än ett av dem, som det slagit ihjäl. Då samlade sig en gång alla djuren i skogen och beslöto att gå och tala förstånd med lejonet. »O Herre», sade de, »varför mördar du ständigt så många utav oss, då du ändå blir mätt av bara ett? Om du nu vill lova att inte vidare gå ut på jakt ibland oss, så ska vi skicka hit till dig ett djur var dag, som du kan äta dig mätt av. På det viset kan du ju leva utan allt besvär, och vi bli inte heller alldeles utrotade.» Lejonet funderade en stund på förslaget, men så tyckte han, det var ett rätt bekvämt sätt att skaffa sig mat, och gick in på det. Och så gick sen var dag vid middagstiden ett bland djuren till lejonets håla och lät äta upp sej av det. Och det var inte alls så svårt att få djuren till det, som man skulle kunnat tro. Det fanns alltid något, som inte satte så stort värde på livet mer, antingen det var så gammalt, att det inte kunde tänka på att få leva mycket längre, eller det hade förlorat sin hustru eller sina barn, eller det hade någon annan sorg, som tryckte ner det, så att det hellre ville offra sitt liv än se alla sina kamrater utrotade. Så gick det nu en lång tid, ända tills turen kom till en

liten hare att bli uppäten av lejonet. Men den lille haren hade ingen lust att dö, och därför gick han så sakta och sölade på vägen till lejonets håla. Då kom han händelsevis att gå förbi en brunn, och när han tittade ner i den och fick se sin spegelbild i vattnet, fick han en ljus idé, hur han skulle bära sig åt för att ta död på lejonet. När han nu kom fram till hålan, var det redan kväll, och lejonet, som fått sitta och vänta och var rysligt hungrigt, gick förbittrat fram och tillbaka, slickade sig om munnen och tänkte: »I morgon skall jag till straff slå ihjäl vartenda djur här i skogen». Då det så fick syn på den lille haren, som kom framlunkande så sakta, blev det utom sig av raseri och röt: »Ack, din eländige lille hare, annars är du minsann så kvick i benen, men nu krälar du dig fram». Men haren, som stod där blek av förskräckelse och darrade i benen, svarade: »O herre, vredgas inte utan hör på, varför jag kommer för sent. I morse gåvo vi oss i väg hit, jag och fyra andra harar, för att låta äta upp oss av dig. Men då vi kommit ett stycke på vägen, rusade ett annat stort lejon ut ur sin håla och frågade, vart vi tänkte oss hän med sådan fart. Då vi svarade, att vi voro på väg till vår herre, Basuraka, som skulle ha oss till middag, blev det förbittrat och tjöt: »Er herre Basuraka är bara en usel rövare, och det är jag, som är konung i den här skogen. Därför skall en av er gå till honom och säga, att om han vill stanna längre här måste han först komma hit och kämpa med mig för att se, vem av oss, som är den starkaste». Då Basuraka hörde detta, blev han alldeles ursinnig och skrek till haren: »Visa mig strax, var denne rövare har sin håla, så att jag må döda honom med detsamma». Och så gav haren sig av före, och lejonet följde efter.

Då de nu hade kommit nästan fram till brunnen, vände sig haren till lejonet och sade: »Här ser du det främmande lejonets borg. Så fort det fick syn på dig, har det tydligen av rädsla krupit in i den». Då skakade Basuraka med stolthet sin man, sprang fram till brunnen och då det fick se sin egen bild i vattnet, utstötte det ett fruktansvärt rytande. För se det hade aldrig förr sett sig i spegeln och trodde därför, att det var det främmande lejonet. Men rytandet kastades tillbaka av ekot i brunnen och kom dubbelt så starkt tillbaka. Då störtade sig lejonet rasande ned på sin förmente fiende och drunknade.

Men haren hoppade gladeligen åstad till de andra djuren och berättade, vad som hade skett. Och djuren jublade och prisade haren för hans slughet, och han levde sedan nöjd och lugn i skogen ända till sin död.



Tre saker som du ej kan göra.

1.

Du kan icke stå stilla i fem minuter med förbundna ögon.

2.

Du kan icke stå uppåt en vägg och sätta bägge dina fötter längs med väggen.

3.

Du kan icke resa dig upp från en stol utan att böja din kropp eller böja benen under stolen — det vill säga om du sitter ordentligt på stolen och ej på kanten av densamma.



Kråketösernas visa.

*Ack vi frysa, mor,
värre än du tror,
flyg med oss till ön, där sunnanvinden bor!
Där vi köpa skor,
nätta franska skor,
för att skydda våra stackars klor.*

*Där vi värma opp
frusen liten kropp
med att plocka korn ur
nejlikblommans knopp,
runda pepparkorn,
trinda pepparkorn.
Katten blåser där i silverhorn.*



Tidningen SOLSTRÅLEN utgår från och med 1907 periodisk en gång i månaden. Nästa nummer utkommer den 10 mars.

För att kunna bestämma upplagens storlek torde rekvisitioner göras snarast, eller senast den 1 mars.

Tidningen, som är åttasidig och rikt illustrerad, kostar de av sagostundsidién intresserade föreningarna 5 öre pr exemplar, fritt tillsända.

Redovisning och rekvisitioner bedes avsändas under adress:

OSKAR ANDERSSON

Kommendörsgatan 9, Malmö.